

Ti si drevo

Otroci so smeli obleči kratke rokave in poležavati na travniku. Odrasli pa so se skrivaj pretegnili in pomlad je med naravo že odcvetela. Takrat sem začel tiho plesti svoje drobne korenine. Ne vem, kdo me je prinesel sem.

Morda ptica, ki me je v nekem nenavadnem občutenju spustila med mogočna drevesa, ki so postala moj oče in mama. In sem rasel. Tiho in mirno. Bil sem podoben drugim. Otroci so prihajali, se igrali z drobnimi vejami. Ob meni so gradili domek, za trupom očeta skrivalnico. Pri mami pa se nihče ni igral. Tam so ponavadi jedli. Postali smo družina. Otroci, oče, mama in jaz.

Imena nisem imel. Bil sem drevo. Morda mi ga starša nista vedela dati, ker me še nista docela spoznala. Mogoče pa sta mislila, ko bom vedel, zakaj sem prav tu, se bom poimenoval sam. O tem sem razmišljal, ko ni bilo otrok. Sprehajal sem se po svojih žilah. Poslušal dihanje listov. Skrivaj vlekel svoje korenine iz zemlje. Ampak imena nisem mogel izbrati. Toliko sem stopal po sebi, da nisem več opazil otrok, ki so prihajali. Moji listi so postajali rumeni, rdeči ... jaz pa sem bil še kar v sebi, v žilah in koreninah. Bile so snežinke. Objele so moje telo. Zatresel sem se. Počutil sem se samega. Starša sta tiho sivele in sanjara v srebrnih meglicah. Skrivaj sta si podarjala najlepše snežene balerinke. Mene pa je zeblo in bil sem osamljen. Čakal sem otroke, ki bodo na pomlad znova prišli. Vem, da se ne zmorem videti sam, ne spoznati. Potrebujem otroke, da mi povedo, kdo sem.

V nekem snežnem viharju sem zaslišal utrujene korake, ki so se vzpenjali po zasneženem listju navzgor. Nisem mogel verjeti.

Bil je človek. Deklica. Utrujenih oči in obrnjenih ust. Neizmerno sem se je razveselil. Zadihal sem nekaj njenega zraka. Počutil sem se svobodno. Potrebovala me je za dva globoka diha. Bilo je dovolj. Nisem se več spraševal, kdo sem.

Dekličine oči so se sprehajale po naših goilih telesih. "Kaj neki išče?" sem se spraševal. Začutim njene roke okoli pasu. Slišim šepet. Globoke izdihe. Z izdihi je iztekala žalost. Položila je glavo na moje koleno in iztisnila solze. Skrivaj sem upognil veje in ji pobožal lase. Izdihov ni bilo več. V dlaneh sem nosil hvaležnost. Naslonila je svoja ramena name. Mi govorila. Besede so bile o meni. Radostni koraki so nadaljevali pot. V žilah pa sem čutil novo tekočino. Umirjen sem opazoval podobo, ki je izginjala proti svojemu vrhu. Snežinke so mi prinašale krpice odeje, ki me je zazibala v spanje.

Otroci so znova prišli. Skupaj smo se igrali. Se skrivali. Veliko so govorili. Nekega dne se je pridružil še žiga, ki me je najprej ogledoval in nato zaklical: "Idealno drevo za plezanje!" ter se pognal po mojem deblu navzgor proti vejam in prebujajočim listom. Bil je grob. Nekaj listov mi je izpulil, ko je nerodno štrbunknil na mah. Ampak ni odnehal. Vedno je povedal kaj novega in vedno mi je zadal tudi rano. Nekoč se mi je celo zarezal v krošnjo in mi razpolovil vrh. Takrat sem se pošteno ujezil. Žiga je dobil veliko prasko. Nekaj časa ni prihajal. Jaz pa sem rasel. Veje so postale močnejše. V koreninah se je porodila želja. Biti velik. Največji. S svojim prsti sem segal čez krošnje gozda. Se pomenkoval s pticami. Klepetal. Učil. Višje in višje sem prihajal. Prekosil sem celo razgledni stolp. Ču-

dili so se mi. Sanje pa so iz korenin prihajale v veje. Segal sem do oblakov. Želel sem še zvezde in luno. Zvečer sem spal z njimi v naročju. Svoje liste sem vozil z zvezdno kočijo, Zemlje nisem več videl. Niti otrok. Včasih sem začutil hlad, ampak krošnja se je potikala med zvezdami, sanjami in luno. Pa sem pozabil, da korenine zebe. Znova sem med vsem tem postal dolgočasen. Tiho sam in še tiše, osamljen.

Iz vej je iztiskal solze. Teh je bilo vse več. Želel je umreti. Takrat so se povesele veje. Slišal se je šepet. Ni razumel, ker je še vedno jokal. Upognil je še trup in z vejami segel na Zemljo. Slutil je, da tam, kjer hrani korenine, so odgovori, tam so resnične sanje in zvezde, ki ga potrebujejo. Tam so otro-

ci. Z naporom je povetil krošnjo. Iskal je očka in mamo. Ni ju bilo. Pustila sta samo svoja panja in odšla. Znova je zajokal. Lomile so se žile, trgale so se korenine. Takrat pa pride mimo žena. Za njo prihajata moški in otrok. Drevo je objeto. Mehke roke mu šepetajo: "Hvala ti!". Žena prime moškega za roko, objame otroka in pove: "Verjela sem in se je zgodilo! Hvala ti!"

Otrok se je zazibal v moji krošnji. Lotil se je celo debla. Znova je nekdo plezal po meni. Slišal sem: "žiga pazi, da ne padeš!", ko je deček izginil med mojimi rokami. Prihajali so vsak teden. Otrok je opazoval moje liste. Štel žile. Celo pesem mi je napisal. Začela se je takole: "Ti si drevo ..."

In mi je povedal. Zdaj vem. Srečen sem!